

A MESTERHÁZI VÉN PLATÁNRA

Betűket rajzolk a fába: olvassátok,
ti szarvasok, füvek és könnyű madarak.
Oly tiszta szárnyal szálltam át a holdas átok
ködén, miként ti húztok át a nap alatt.
A léteelőtti lét derűs emléke szálldos:
gyökértelen gyökér, ki tudja, hova fut.
Hegeyen mereng, felhőkbe néz egy nyalka város:
nem volt: soha s talán nem is lesz oda út.

Csak ezt kerestük, nem mást, bátran bujdokolva,
vakond gyanánt, de szemmel, mint a sas. Merész
pupillánk íveit feszítvén s fu'dokolva
bóják között lebegtünk, mint a tengerész.
Át kell hatolnunk egyszer — mondtuk — míg a ködhen
patkány- és hullaszag vegyült művészien,
alagsorok kövén feküdt halott vagy ötven,
hanyatt feküdtek mind a süllyedő színen.

Jaj, volt közöttük szép is, tündérszép leányzó
és láttam ott bősorkányt, bárgyú, vén királyt;
bolondja mellédőlt holt vigyorral s hiányzó
orrával még egy végső torz fintort csinált.
És könnyedén emelte lábait egy szellő-
lépésű, karcsú kis leány, gyanútlanul
libegve át egy újabb táncot, ám a kellő
ütemnél szétvált a teste térden alul.

S amint figyeltük ott a csonka ballerínát,
hogyan hamvadt el márvánnyá a hús, s a száj
ívébe hogy suhant alá — mikéntha hívnák —
a hallgatag zene s a csendülő halál,
agyamba fúrt a tör, jaj, melyik évgyűrű lesz,
ahol megállhatok s nem öltök több ruhát,
lehull a dőre héj, az únott, kétszínű mez,
a balga bőr, a kéz s a véznacsontú láb.

És künn a napraforgók közt a lanyha rónán,
hol tengerilevél takarta vállamat,
géppisztoly pattogott s az alkony úgy hajolt rám,
miként egy nagy madár, egy szárnyas árnyalak.
Puhán ölelgetett, míg túl a lomha töltés
csillagtaian sötétben baktatott tovább,
lovak sörénye zizzent s egy-két tompa hörgés
bukott esetlenül a fűzfabokron át.

Szükölt a föld, a fák, az átlyukasztott erdő,
nem tudván, mi az, mi rajtuk átvonul,
de megiapultak mind a szüntelenül pergő
halál alatt, a tüzesőben, mint a nyúl.
Csupán egy csermely folydogált, mivel szegényke
megállni nem tudott, de már a fák alatt
meglassúdott, hol dongó szállt alig zenélve
s mohás kövek remegtek s kékvörös halak.

Hová is tűntek el a fürge kis koboldok?
Szamocaszínű szájjal tündér nem suhant.
Acélkigyók sziszegtek, szörnyek torka morgott
s a zengő égből is acélmadár zuhant.
Anyám, a bükköny elvirágzott... — súgta aztán
halálbacsukló hangon egy sovány gyerek
s fejét egy cserfa odvas oldalára hajtván
hosszan s időtlenül a vén fákra meredt.

És csönd lett akkor, ősi, kísérteties csönd.
Bogar se mozdult, fűre dőlt az őzbak is.
Frissen gőzölgött még pár vérüktől veres tönk
s madár lapult a fészken: vércse, ölyv, haris.
Európa omló szép hajára buktam s álom
hajolt reám, álom — hogy meddig, nem tudom —
talán egy pillanat, vagy év is, kettő, három...
Darvak repültek át az égi kék úton.

Aki fölébred: eszmél s kissé eltűnődik.
Mindent meglát, de nem csodálkozik nagyon.
Örömmel tölti el a frissen lendülő híd
s széttárja karjait a tűzverő napon.
Gelencsér János meg se halt, nem ám, hisz ott szánt,
földjét kerülgeti s hogy pattog ostora!
És mintha látnám azt a karcsú-szép halott lányt,
a verőfényben villog térde és foga.

Élet! — kiáltom, mint a régi vad hajósok,
ha zöldsörényű fű csillant a partokon.
Fölrajuk sorba mind, mi tegnap porba omlott,
harmat csorog le ránk s arcon suhint a som...
...Ez hát a dal, mit fába véstem. Kész van immár.
Tanuljátok meg jól, ti zengő madarak
s a szarvasok is böggjék, hogyha holdat himbál
egy angyal ujjá fönn a csillagok alatt.

Tűz Tamás